

Arrest

nr. 290 033 van 8 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA
Square Eugène Plasky 92/6
B – 1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 per J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juni 2023 houdende weigering van toegang met terughouding (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juni 2023 tot intrekking van het visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2023 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat AUNDA BOLABIKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 juni 2023 toe op de luchthaven van Zaventem (BRU) vanuit Dubai (DXB) met een Angolees paspoort voorzien van een Zweeds visum type D.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 2 juni 2023 een beslissing tot weigering van toegang met terughouding (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 02.06.2023 om 22:00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussels National werd door ondergetekende 1 inspecteur P.(...) P.(...) de heer:

naam P.(...) voornaam M.(...) B.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Angola wonende te (...)

houder van het document paspoort met nummer N(...)

afgegeven te (...) op: 18.05.2021

houder van visum nr (...) van het type C afgegeven door Zweden

geldig van 31.05.2023 tot 27.06.2023

voor een duur van 13 dagen, met het oog op: (...)

afkomstig Uit Dubai met EK183, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

(E) is niet in het bezit van documenten□ die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3e)

Reden van de beslissing: - Betrokkene verklaart omwille van toeristische redenen naar België te reizen. Hij is niet in het bezit van enige toeristische informatie, en na contactname van de Federale Politie blijkt zijn hotelreservatie geannuleerd te zijn. Hij kan niet aangeven waar hij zal verblijven en hoe zijn verblijf zal invullen.

(...)”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 juni 2023 eveneens een beslissing tot intrekking van het visum.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Geachte mevrouw, Meneer P.(...), M.(...) B.(...)

De/het , ambassade/consulaat/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in [namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te

Heeft / hebben ! werd

□ uw visumaanvraag onderzocht

I uw visum onderzocht. Nummer 051003908, afgegeven: 31.05.2023.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden:

(...)

het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) - Betrokkene verklaart omwille van toeristische redenen naar België te reizen. Hij is niet in het bezit van enige toeristische informatie, en na contactname van de Federale Politie blijkt zijn hotelreservatie geannuleerd te zijn. Hij kan niet aangeven waar hij zal verblijven en hoe zijn verblijf zal invullen.

(...)”

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof tenslotte op 2 juni 2023 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Dit vormt de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij stelt terecht in haar nota met opmerkingen dat de Raad niet bevoegd is om zich uit te spreken over de maatregel tot vasthouding, thans de derde bestreden beslissing.

2.2. De derde bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

2.3. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, tweede lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

2.4. De vordering is evenmin ontvankelijk in zoverre zij de beslissing tot intrekking van het visum, thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft aangezien in het verzoekschrift geen middelen kunnen worden ontwaard die gericht zouden zijn tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Attendu que pour le conseil d'Etat, la demande de suspension d'extrême urgence prévue à l'article 39/82, § 1er, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, vise à empêcher que la suspension ordinaire et, a fortiori, l'annulation perdent leur effectivité (cf. CE 13 août 1991, n° 37.530);

Que stipule l'article 43, § 1er, du RP CCE, si l'extrême urgence est invoquée, la demande de suspension doit également contenir un exposé des faits qui justifient cette extrême urgence ;

Que le défaut d'exposer de l'extrême urgence peut néanmoins être négligé lorsque cette exigence constitue une forme d'obstacle qui restreint l'accès du requérant au tribunal, de manière telle que son droit d'accès à un juge s'en trouve atteint dans sa substance même, ou en d'autres termes, lorsque cette exigence cesse de servir les buts de sécurité juridique et de bonne administration de la justice (jurisprudence constante de la Cour EDH : voir p.ex. Cour EDH 24 février 2009, L'Erablière A.S.B.L./Belgique, § 35) ;

Qu'en l'espèce, les actes attaqués consistent au refoulement et retrait de visa l'exécution est imminente. Il n'en demeure pas moins que le requérant doit justifier le recours à la présente procédure d'extrême urgence par une imminence du péril (CCE, arrêt n° 144 171 du 27 avril 2015) ;

Quant aux circonstances justifiant l'extrême urgence, le requérant invoque l'un de ses droits fondamentaux, notamment l'article 8 CEDH et 62 de la loi du 15/12/1980 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

Que les éléments du dossier démontrent à suffisance l'urgence de la situation du requérant et partant que la procédure ordinaire ne permettrait pas de prévenir efficacement l'imminence du péril ;

Que dans le cas d'espèce, l'imminence est tenue pour établie vu que son refoulement est imminent ;

Qu'en effet, seule la procédure d'extrême urgence permet au requérant dont la situation est susceptible de soulever des problèmes sous l'angle des articles 8 et 13 de la convention européenne des droits de l'homme, soit examinée en temps utile par votre conseil ;

Que dans un cas similaire, votre conseil a considéré que dans les circonstances particulières de l'espèce, ces arguments suffisent à établir l'extrême urgence alléguée d'une manière générale ;

Que le requérant justifie également l'extrême urgence par l'incapacité de la procédure ordinaire à prévenir le préjudice que provoquerait les actes attaqués. Que les arguments de la partie requérante suffisent, en l'espèce, à établir l'extrême urgence alléguée (arrêt n° 165 435 du 8 avril 2016) ;"

3.2.2. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat de tenuitvoerlegging imminent is en een gewone schorsingsprocedure niet tijdig afgerond zal kunnen worden om nuttig effect te sorteren.

3.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 2 juni 2023 in het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel wordt vastgehouden. Uit informatie van de verwerende partij blijkt dat zijn terugdrijving werd voorzien op 14 juni 2023. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat een klassieke vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring niet effectief zouden zijn.

3.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

«Quant à la violation des articles 62 de la loi du 15/12/1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatif au droit de retour et la motivation formelle des actes administratifs et des principes généraux de droit tirés de l'erreur manifeste d'appréciation, de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, du devoir de de minutie ;

Les actes contestés violent les articles cités au moyen en ce que sa motivation se base sur des allégations non précises. L'administration avance que la réservation de l'hôtel du requérant serait annulée. Il s'agit là d'une incertitude dans leur propos alors que l'agent du requérant affirme avoir payé les frais de séjour à l'hôtel. Alors que la motivation d'une décision doit se baser sur les faits précis. Ce qui doit permettre au requérant de comprendre le pourquoi de cette décision. L'imprécision de l'administration quant à l'annulation de la réservation d'hôtel ne saurait permettre au requérant de comprendre le but de retrait de son visa.

Qu'il ne ressort pas du dossier administratif que la partie adverse ait donné la possibilité à la requérante de faire valoir leurs observations à cet égard, avant de considérer, sans autre investigation des conditions de séjour en Suède qui par ailleurs s'avère être sa destination principale.

Il ressort desdites décisions que le requérant n'a pas été entendu par l'office des étrangers avant que ne soient prises. Alors que, ces décisions portent gravement atteinte aux droits.

Que par ailleurs, dans son arrêt n° 219 663 du 11 avril 2019, le Conseil du Contentieux des étrangers a jugé que : « La circonstance que le requérant ait été entendu par les services de police, lors de son contrôle le 9 novembre 2018, ne peut suffire à énerver ce constat dans la mesure où le rapport administratif résultant de ce contrôle ne peut nullement être assimilé à une procédure ayant respecté le

droit d'être entendu, en ce qu'il ne ressort pas dudit document que le requérant a été informé de l'intention de la partie défenderesse de lui délivrer un ordre de quitter le territoire et qu'il a pu valablement faire valoir ses observations à cet égard.

Qu'il ressort par ailleurs de la motivation de la décision que, si cette possibilité lui avait été donnée, le requérant aurait fait valoir l'existence de éléments favorable à son accès sur le territoire belge. Il ressort de l'arrêt de la Cour de justice de l'Union européenne n° C-116/13 du 5 novembre 2014 que : « selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union dont le droit d'être entendu dans toute procédure fait partie intégrante (arrêts Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, points 33 et 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, points 81 et 82, ainsi que Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, point 28) Le droit d'être entendu dans toute procédure est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration. Le paragraphe 2 de cet article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte, notamment, le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son égard (arrêts M., EU:C:2012:744, points 82 et 83, ainsi que Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, point 29) ... Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée). Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (voir, en ce sens, arrêt Sopropé, EU:C:2008:746, point 49). Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (...) Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect du droit d'être entendu s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêts Sopropé, EU:C:2008:746, point 38; M., EU:C:2012:744, point 86, ainsi que G. et R., EU:C:2013:533, point 32). L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union (...) » Dans son arrêt C-383/13, la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que : « [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, M.G. et N.R., C-383/13, § 38 et 40).

Qu'au vu de ce qui précède, il a lieu de retenir la violation du droit à être entendu.

Que l'obligation de motivation des actes administratifs à portée individuelle pris par l'administration découle avant tout de la loi du 29/7/1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs. Le fait que l'article 62 de la loi du 15/12/1980 rappelle cette exigence doit être vu comme une volonté législative d'affirmer avec force l'importance de la motivation dans la matière régie par cette loi.

Que la motivation de l'acte attaqué est insuffisante et inadéquate."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn visum en van zijn hotelreservatie toe (Verzoekschrift, bijlagen 4 en 5)

3.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur aangezien hij nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen van behoorlijk bestuur zou schenden.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)"

3.3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 juni 2023 te Zaventem toekwam vanuit Dubai met een Angolees paspoort voorzien van een Zweeds visum type C, voor toerisme, met een geldigheidsduur van 13 dagen, dat in Nairobi (Kenia) werd afgeleverd. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat verzoeker verklaarde om toeristische redenen naar België te reizen, maar hij blijkt niet bij machte aan te duiden waar hij zal verblijven en hoe hij zijn verblijf zal invullen. Bovendien blijkt zijn hotelreservatie te zijn geannuleerd.

3.3.7. Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door vast te stellen dat verzoeker *"geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf"* en toepassing te maken van voormeld artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

3.3.8. Verzoeker beweert in zijn middel dat er onduidelijkheid bestaat over zijn hotelreservatie.

3.3.9. Ter gelegenheid van zijn interpellatie op de luchthaven van Zaventem was verzoeker blijkens het administratief dossier in het bezit van een uitprint van 20 januari 2023 van een hotelreservatie voor het Hotel Corsendonck Hooge Heyde te Lichtaart. De grensinspecteur ging ertoe over deze reservatie telefonisch te verifiëren en stelde vast dat deze werd geannuleerd, dat de gebruikte kredietkaart niet werkte en dat het bedrag niet was betaald. Verzoeker weerlegt deze pertinente bevindingen niet.

Thans betoogt verzoeker dat zijn 'agent' had bevestigd dat het hotel was betaald, maar hij levert hiervan geen enkel begin van bewijs. Wel voegt verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift een afschrift van een reservatie voor 2 nachten in het Ibis Brussels Erasmus hotel, maar deze reservatie stemt hoegenaamd niet overeen met de reservatie die hij ten tijde van zijn interpellatie voorlegde. Verzoeker kan de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt geen onzorgvuldigheid verwijten en is zelf als enige bij machte de onduidelijkheid over zijn hotelreservaties uit te klaren. Hij heeft evenwel verzuimd de nodige duidelijkheid te bieden. Verzoeker toont hiermee niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zouden zijn, zoals hij in zijn middel betoogt

3.3.10. Verzoeker houdt in zijn middel hoofdzakelijk een uitgebreid theoretisch betoog, doorspekt met rechtspraak over het hoorrecht, dat integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Volgens verzoeker blijkt uit het administratief dossier niet dat hij de mogelijkheid zou hebben gekregen

zijn opmerkingen kenbaar te maken of zijn verblijfsomstandigheden in Zweden uiteen te zetten, terwijl dit volgens hem zijn hoofdbestemming was.

3.3.11. Verzoekers bewering dat hij niet zou zijn gehoord mist kennelijk feitelijke grondslag. Het administratief dossier bevat immers een proces-verbaal (grensverslag) van 2 juni 2023, waarbij verzoeker in de Engelse taal werd ondervraagd betreffende het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf. Verzoeker verklaarde bij die gelegenheid het volgende:

“Betrokkene komt van Lusaka / ZAMBIA via Dubai. Hij woont in ZAMBIA en is profvoetballer volgens zijn verklaring. Hij verklaart dat hij verlof heeft en naar België komt voor het toerisme en uit te rusten. Hij heeft geen enkelc kennis yan toeristische bezienswaardigheden en is ook niet in het bezit van enig toeristische informatie. Hij blijft tot 14 juni. Hij heeft geen enkelé planning voorzien omtrent zijn bezoek aan België. Enkel kan hij vermelden dat hij de "Town" gaat bezoeken. Wij vragen specifiek welke "Town". Hierop zegt hij Brussel. Hij heeft geen vrienden of kenissen hier in België. Hij loom ons een hotelreservatie van Hotel Corsendonk Hooge Heyde in Lichtaart. Betrokkene denkt dat dit hotel in de omgeving ligt van Brussel. Deze reservering loopt van 30/05/2023 tot 12/06/2023. Het is een oude reservering verklaart hij en zal het aldaaraanpassen bij aankomst. Volgens betrokkene is ook het bedrag van het hotel betaalt. Wij verifiëren telefonisch deze reservering en vernemen dat deze ondertussen is geannuleerd en dat ook de gegeven kredietkaart bij de reservering niet werkte. Het bedrag was niet betaaid. Wij delen dit hem mede maar betrokkene kan hierop geen antwoord geven.

Betrokkene laat ons terugkeerticketten zien op datum van 14 juni met EK 184 om 15.20 naar DUBAI en vervolgens Lusaku. Betrokkene verklaart ook dat hij het visum verkregen heeft in de abassade van Zweden in ZAMBIA. Wij zien dat het visum afgegeven is in Nairobi / Kenia. Het is de eerste keer dat betrokkene naar België komt. Betrokkene is in het bezit van een VISA kaart en heeft geen cash geld.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was tijdens zijn gehoor bijkomende informatie aan te reiken, betreffende een eventueel verblijf in Zweden of betreffende andere elementen die een ander licht werpen op de bestreden beslissing. Bovendien stroken zijn thans voorgehouden plannen voor een toeristisch verblijf in Zweden geenszins met de eerder voorgelegde hotelreservatie voor 13 nachten in een hotel in Lichtaart (België).

3.3.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./ Finland*, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker vermeldt in de uiteenzetting van de feiten dat hij in Zambia prof-voetballer is en buiten competitie een toeristische reis wil maken door Europa.

De Raad merkt op dat er in hoofde van verzoeker geen sprake lijkt te zijn van een (beschermenswaardig) privé- of gezinsleven op Belgisch grondgebied dat door toedoen van zijn terugdrijving naar Dubai in het gedrang zou kunnen komen. Verzoekers middel mist ook op dit punt elke grondslag.

3.3.13. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door hem de toegang tot het grondgebied te weigeren. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd evenmin een schending van het hoorrecht aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

« Attendu que la décision attaquée cause aux requérant un préjudice grave et difficilement réparable ; Que rappelle le requérant, votre Conseil de céans a déjà jugé que :

« Il convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du Règlement de procédure, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cf. C.E., 1er décembre 1992, n° 41.247).

Il en va de même a fortiori si l'application exagérément restrictive ou formaliste de cette exigence avait pour conséquence que la partie requérante, dans le chef de laquelle le Conseil a constaté prima facie à ce stade de la procédure CCE 272 613-Page 8 un grief défendable fondé sur la CEDH, ne peut obtenir le redressement approprié exigé par l'article 13 de la CEDH. Conformément à l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, la condition du préjudice grave difficilement réparable est, entre autre, remplie si un moyen sérieux a été invoqué sur la base des droits fondamentaux de l'homme, en particulier des droits auxquels aucune dérogation n'est possible en vertu de l'article 15, alinéa 2, de la CEDH (articles 2, 3, 4, alinéa 1er et 7 de la CEDH.).

L'appréciation de cette condition A titre de préjudice grave difficilement réparable, la partie requérante fait valoir ce qui suit : « Le préjudice grave difficilement réparable ne laisse pas de doute dans la mesure où le requérant est sous le coup d'une mesure de refoulement.

L'exécution de la décision attaquée, à savoir un éloignement vers la Bosnie présente un risque de violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme pour le requérant. Eu égard à ce qui précède, le préjudice grave difficilement réparable est établi et la demande de suspension de l'exécution de l'acte est dès lors fondée. La violation par la partie adverse, d'un droit fondamental dans le chef du requérant constituerait sans conteste un préjudice grave difficilement réparable. Le risque de préjudice grave difficilement réparable, est directement lié au moyen en ce que l'exécution de l'acte attaqué aura pour conséquence qu'il sera exposé entre autres, à la violation des droits garantis par l'article 3 de la CEDH. Il est dès lors satisfait à la condition du préjudice grave difficilement réparable. » L'absence de prise en considération par la partie défenderesse, spontanément ou après invocation par la partie requérante, de sa qualité - non contestée - de réfugié au moment de l'adoption d'une décision de refoulement de nature à renvoyer la partie requérante vers un pays à l'égard duquel les craintes qu'elle avait en son temps formulées avaient donné lieu à la reconnaissance de la qualité de réfugié de la partie requérante en Belgique est de nature a priori à entl
Il convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du Règlement de procédure, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cf. C.E., 1er décembre 1992, n° 41.247). Il en va de même a fortiori si l'application exagérément restrictive ou formaliste de cette exigence avait pour conséquence que la partie requérante, dans le chef de laquelle le Conseil a constaté prima facie à ce stade de la procédure CCE 272 613-Page 8 un grief défendable fondé sur la CEDH, ne peut obtenir le redressement approprié exigé par l'article 13 de la CEDH. Conformément à l'article 39/82, § 2,

alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, la condition du préjudice grave difficilement réparable est, entre autre, remplie si un moyen sérieux a été invoqué sur la base des droits fondamentaux de l'homme, en particulier des droits auxquels aucune dérogation n'est possible en vertu de l'article 15, alinéa 2, de la CEDH (articles 2, 3, 4, alinéa 1er et 7 de la CEDH.) 4.4.2. L'appréciation de cette condition A titre de préjudice grave difficilement réparable, la partie requérante fait valoir ce qui suit : « Le préjudice grave difficilement réparable ne laisse pas de doute dans la mesure où le requérant est sous le coup d'une mesure de refoulement. L'exécution de la décision attaquée, à savoir un éloignement vers la Bosnie présente un risque de violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme pour le requérant. Eu égard à ce qui précède, le préjudice grave difficilement réparable est établi et la demande de suspension de l'exécution de l'acte est dès lors fondée ».

Qu'il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux du moyen tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant. Il s'ensuit que les préjudices allégués sont, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistantes et plausibles. Il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr.126 129 van 23 juni2014 in de zaakRvV 154 689 /II).»

3.4.2. De vordering tot schorsing dient een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.3. Verzoeker koppelt zijn nadeel aan het door hem aangevoerde enige middel. Aangezien deze grief niet ernstig werd bevonden, is er *in casu* geen sprake van een evident nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN